

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΜΑΪΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κάρπου, ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ Ἀποστόλου γ'.

Στιχηρὰ τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος γ'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Δεκτικῶν ἐλλάμψεων τὸν νοῦν θεϊκῶν ποιούμενος, κατεφωτίσθης Πανόλβιε, καὶ εἰς τὸ κήρυγμα, τοῦ Χριστοῦ ἐξῆλθες, καὶ λαὸν ἐδίδαξας, πιστεῦειν εἰς αὐτόν, ὡς φιλόανθρωπον, καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄστρον φαεινότατον δειχθεὶς, θείαις ἐπιλάμψεσι, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, φωτίζεις πάντοτε, διδασχάις, Παμμάκαρ, καὶ σκεδάζεις χάριτι ἀγλὸν τῶν νοσημάτων ἐκάστοτε, καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θυσίαν ἀναίμακτον Θεῷ, θύων τελεώτατα, ὑπὲρ αὐτοῦ Μάρτυς τέθυσαι, καὶ προσενήνεξαι, νοητὴ τραπέζῃ, θῦμα εὐωδέστατον, Ἀπόστολε ὦ Κἄρπε θεόληπτε, διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... τῆς Ἑορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκον

Ἦχος α' Πανεύφημοι μάρτυρες

Φωτὸς ἐνδιαίτημα Ἀγνή, μόνη ἐχρημάτισας, τοῦ ἐκ Πατρὸς ἀναλάμψαντος, ὅθεν κραυγάζω σοί, τὴν ἐσκοτισμένην, ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, φωτὶ τῶν ἀρετῶν καταφαιδρυνον, καὶ ἐν σκηνώμασι, φωτεινοῖς σου κατασκήνωσον, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοί, Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν κλεινὸν Ἀἰνῶ Κἄρπον ἐνθέω πόθῳ.
Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου

Τοὺς πόθω τελούντάς σου τὴν φωσφόρον, καὶ Ἱερὰν πανευκλεή, καὶ πάντιμον μνήμην σου, φωτὸς ἐνθέου πλήρωσον, Ἀπόστολε πρεσβείαις σου.

Ὅλος ἀνακείμενος τῷ Δεσπότη τούτου τοὺς νόμους τοὺς σεπτούς, ἀτρώτους ἐτήρησας, ἀνόμους εὐνομίαν δέ, Ἀπόστολε ἐδίδαξας.

Νοῦν τὸν ὑπὲρ ἔννοιαν ἀγαπήσας, ἐν θεωρίᾳ μυστικῇ, τὸν νοῦν κατηυγάσθης, καὶ κόσμον κατεφώτισας, Παμμάκαρ ἱερώτατε.

Θεοτοκίον

Κύουσα Παρθένος ἀνερμηνεύτως, καὶ τοὺς τῆς φύσεως θεσμούς, καινίζουσα πέφυκας, Μήτηρ ἀειπάρθενος, διὸ σὲ μακαρίζομεν.

Ὡδή γ'
Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε

Λύρα κρουομένη Πνεύματι, γέγονε Παμμάκαρ, ἡ θεοκίνητος γλώσσά σου, φθεγγομένη τὰ μεγαλεῖα, τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐχων Λόγον τὸν προάναρχον, σὲ κατευοδοῦντα, καὶ προφανῶς ἐνισχύοντα, τοῖς ἀθέοις τὰς σωτηρίους τρίβους, Κᾶρπε καθυπέδειξας.

Ἵνα Κᾶρπε τὸ σωτήριον, κήρυγμα τὴ κτίσει, ὡς Ἱεράρχης θεόληπτος καταγγείλης, πολλοὺς ὑπέστης, διωγμοὺς καὶ θλίψεις ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Νέον ὡς παιδίον τέτοκας, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀνατείλαντα, ἀπορρήτως Θεογεννήτορ, διὰ τούτῳ σε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδιά μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Θείαν ἔλλαμψιν τοῦ Παρακλήτου, Κᾶρπε πάνσοφε εἰσδεδεγμένος, τοὺς σκοτισθέντας ἀγνωσία ἐφώτισας, καὶ μεταστὰς πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων παρίστασαι, ἐξαιτούμενος, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκάστοτε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

Εἰ τύχοι ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκον
Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον παρθένον Μητέρα σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἴμοι! τέκνον μου, πῶς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὡδή δ'
Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίριμον

Οἰκοδόμησας ὡς λίθους πιστῶν τὸ πλῆθος, ἐν εὐσεβείας πέτρα, καὶ ναοὺς ἀπειργάσω, τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος, θεόφρον Απόστολε.

Νευργήσας τῷ βαπτίσματι θεοκῆρυξ, παλαιωθέντας γνώμη, τὴ φθορὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἔσωσας δοξάζοντας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὑποφαίνων τὸ μυστήριον τὸ καλύψαν, ἐπ' ἀρετὴ θεόφρον, οὐρανοῦς, ἐφειλκύσω, ἔθνη πρὸς ἐπίγνωσιν, τὸ σκότος ἀφέμενα.

Μετὰ Παύλου τοῦ φωστῆρος τῆς οἰκουμένης, ὁδοιπορῶν πολλάκις, τὰς ὁδοὺς τὰς φερούσας, Κᾶρπε καθυπέδειξας, λαοὺς πρὸς εὐσέβειαν.

Θεοτοκίον

Νοερῶς ὁ θεοφόρος Θεογεννητορ, ὄρος σὲ βλέπει μέγα, καὶ κατάσκιον Κόρη, ἐξ οὗ ἐπεδήμησε, σαρκὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ὦδὴ ε'

Τὸν φωτισμόν σου Κύριε

Ὡς φυτοκόμος ἄριστος, υπέδειξας λαοὺς, ζωῆς τὸ ξύλον, ἐξ οὗ ὁ μετασχῶν, ζήσεται λοιπὸν εἰς τὸν αἰῶνα, χριστοκῆρυξ Απόστολε.

Κῆρυξ ἔθνῶν Απόστολος, διδάσκαλος σεπτός, ἱερομύστης καὶ Ἱερολόγος, Κᾶρπε γεγονῶς ἐν εὐφροσύνῃ, τῷ Δεσπότη παρίστασαι.

Ἀνατολῆς ἐξώρμησαι, ὡς ἄδυτος φωστήρ, τὴν οἰκουμένην αὐγαὶς τῶν σῶν λόγων, καὶ τῶν ἱερῶν φωτίζων τρόπων, Ἱεράρχα. Απόστολε

Θεοτοκίον

Ρύπου ψυχῆς καὶ σώματος, καθάρισόν με νῦν, εὐλογημένη, εὐσπλάγχνω σου ῥοπή, ὅπως σὲ ὑμνῶ καὶ μεγαλύνω, κατὰ χρέος Πανύμνητε.

Ὦδὴ ς'

Ἐβόησε, προτυπῶν

Πηγάζει σου, ἢ σορὸς τῶν λειψάνων τοῖς χρήζουσιν, ἰαμάτων, Ἱεράρχα καρποὺς θεῖα χάριτι, καὶ καθαίρει πάθη, καὶ βυθίζει ἀκάθαρτα πνεύματα.

Ὁ λόγος σου, ἀλογίας ἀνθρώπους ἐρρύσατο, καὶ θαυμάτων, ἡ μεγίστη ἐπίδειξις ἔνδοξε, τοὺς πεπλανημένους, πρὸς εὐσέβειαν Κᾶρπε ὠδήγησε.

Νευρούμενος, δυναστεία τὴ θεῖα τὸν δράκοντα, τον εἰς ὕψος, βλασφημίαν λαλοῦντα διώλεσας, καὶ τοὺς ὑπ' ἐκείνου, ὀλλυμένους Απόστολε ἔσωσας.

Θεοτοκίον

Ἐκήσας, ἀνωδύνως τὸν Πλάστην Πανάμωμε, τὰς ὀδύνας, καὶ τοὺς πόνους ἡμῶν ἀφαιρούμενον, καὶ τῆς ἀνωδύνου, ἀξιοῦντα τρυφῆς τὸ ἀνθρώπινον.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνὰς ἐν τῷ κήτει δεόμενος, Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τὴ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου Κάρπου, ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

Στίχοι

- Καρποὺς ἐνεγκῶν, Κᾶρπε, δεκτοὺς Κυρίω
- Φέρεις καθ' ὥραν τὴν τελευταίην ὡς τρύγην.
- Εἰκάδι ἕκτη Κᾶρπος ἀπὸ χθονὸς ἵπτατο μακρῆς.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀλφαίου, καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀβερκίου καὶ Ἑλένης.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'
Ἀβραμιαῖοι ποτὲ

Νόσους διώκων φθογῆ, καὶ θεραπεύων πάθη, σφραγίδι μόνη τὸ σωτήριον, διήγγειλας κήρυγμα, ἱερομύστα Κᾶρπε, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει.

Θυμὸν ἀρχόντων Σοφέ, μὴ δειλιάσας ὄλως, τομῶς ἐχώρεις πρὸς ἀθλήσεως, ἐπίπονα σκάμματα, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐπισκοπούμενόν σε, ὑπὸ Κυρίου Κᾶρπε, Βέρροια θεῖον ἐκκληρώσατο, Ἐπίσκοπον ἄριστον, ἐπισκοποῦντα ταύτην, ἐπισκοπαῖς ἐνθέοις.

Θεοτοκίον

Ὡς πλατυτέρα οὐσα, τῶν οὐρανῶν ἐν μήτρα, ἐδέξω Λόγον τὸν ἀχώρητον, Παρθένε λυτρούμενον, στενοχωρίας πάσης, τὸ γένος ἀνθρώπων.

ᾠδὴ η'
Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα

Παυλῷ τῷ σοφῷ καθηγεμόνι, διακονῶν ἐπιστολαῖς, ἐνθέοις Ἱεράρχα, τὰς σωτηριώδεις διδαχάς, διεπόρθμευσας τοῖς σωζομένοις.

Ὅρθρος φαεινὸς περιουγάζων, τὴν οἰκουμένην τῷ φωτί, κηρύγματος ἐδείχθης, καὶ τῆς ἀγνωσίας τὸ βαθύ, ἀξιάγαστε ἐξαίρων σκότος.

Θαύματα τελῶν τὴ ἐπικλήσει, Πατὴρ καὶ Πνεύματος σοφέ, καὶ Λόγου σαρκωθέντος, ἔπεισας Ἑλλήνων τοὺς σοφοῦς, Τρισυπόστατον οὐσίαν σέβειν.

Θεοτοκίον

ᾠφθης οὐρανὸς Θεοκυῆτορ, ἐξανατέλλουσαημίν, τὸν τῆς δικαιοσύνης, Ἥλιον, φωτίζοντα ἡμᾶς, ἐπιγνώσεσι θεογνωσίας.

Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα, καὶ ὑποδείξαντα ἡμῖν, ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Παῖδες ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας».

ᾠδὴ θ'
Ὁ τόκος σου ἄφθορος

Ἰδὼν μετὰ δόξης ἀνελθόντα, Θεὸν σαρκόφορον ἐν ὑψίστοις, ἐβδομήκοντα Κᾶρπε Μαθηταῖς, συναριθμούμενος ἐξῆλθες, ἅμα σὺν τούτοις, κῆρυξ ἔνθεος δεικνύμενος.

Ὡς πρόβατον μέσον ἀπεστάλης, τῶν λύκων μετάγων αὐτοὺς Κᾶρπε, πρὸς ἐπίγνωσιν λόγῳ ἀληθεῖ, τῆς σωτηρίας, καὶ μεταπλάττων, τούτων τὴν γνώμην, θεορῆμον πρὸς εὐσέβειαν.

Συνόμιλος ὄφθης τῶν Ἀγγέλων Ἀπόστολε Κᾶρπε θεορῆμον, Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων θαυμαστῶς, ἐν εὐσεβείᾳ τελειωθέντων, οἷς συγχορεύων, εὐφροσύνως ἡμῶν μέμνησο.

Ἡ γίαςας Κᾶρπε βηματίζων, τὴν γῆν καὶ τὸ ἅγιον κηρύττων, Εὐαγγέλιον πίστει καὶ ψυχάς, τῷ ζωοδότῃ λόγῳ προσήξας, ὅθεν σοὶ νέμει, κληρουχίαν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον

Φωνὴν σοὶ προσάγομεν Παρθένε, τὴν τοῦ Γαβριὴλ ἀναβοῶντες, Χαῖρε κούφη νεφέλη, Χαῖρε γῆ ἀγεωργήτως στάχυν ὠραῖον, καρποφοροῦσα, τὸν τροφέα τῆς κτίσεως.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προῆλθε, σαρκοφόρος, ὃς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοὺς ἀνθρώπους συνανεστράφη, σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον, τῆς Ἑορτῆς

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις